

стои на едно място. Слънцето, което всяка сутринъ изгрѣва и захожда предъ очитъ ни, изведнѣжъ ся остановило, или пакъ било обявено за неподвижно свѣтило. Всеки благомислящъ чловѣкъ билъ увѣренъ, че той стои на земята съ краката на доле, а съ главата на горе; пъ сега изведнѣжъ ся обнаружило, че земята е кълбообразно тѣло по което ний, или нашитъ антиподи трѣбва да ходиме на горе съ краката, сжщо тѣй, както мухитъ ходатъ по таваня. Такива едни открития били съвършенно достатѣчни, за да турнатъ въ мисляще положение всеки порядѣченъ чловѣкъ. Ако земята не стои на едно място, то що послѣ това е твърдо и непоколебимо? Ако азъ самъ не зная какъ хода по земята, на горе-ли съ краката, или на горе съ главата, то що ще азъ да зная? Кадъ е горе, кадъ е доле? Кадъ е главата, кадъ сж краката? Ако ма лѣжатъ зрънието и осязанието, то що ли ма не лѣже? Сжществува ли покрай менъ нѣщо? Сжществувамъ ли азъ самъ? И какъ, и защо, и за какво?

Всичкитъ тѣзи въпроси сега ни ся показватъ твърдъ странни за това, че ний сме навикнали къмъ онѣзи мисль, че ний много не знаеме, и че много нѣща ще ни останатъ неизвѣстни. Ний сега сме ся научили търпѣливо да чекаме отговоръ на нашитъ въпроси отъ страна на опитътъ, и наедно съ това сме ся научили да не задаваме такива въпроси, които не може ги рѣши никакъвъ опитъ. Но средневѣковнитъ чловѣци, въ продължение на много столѣтия знаели рѣшително всичко, и изведнѣжъ настаналъ моментъ